

Oponentský posudek diplomové práce Václava MUŽÍKA, *Vlastivědný popis města Tachova*, Univerzita Karlova v Praze, Pedagogická fakulta, Praha 2006.

Diplomová práce předložená Václavem Mužíkem se zabývá čtenářsky vděčným tématem, které se autorovi podařilo úspěšně a navíc přitažlivě zpracovat. Přestože se jedná o kompilační práci bez využití většího množství pramenů, prokázal autor mimořádnou znalost literatury, práce s odborným textem i profesionální zdatnost a na přibližně osmdesáti stranách textu – doplněného v závěru obrazovými přílohami – se mu podařilo více než splnit cíle kladené na diplomovou práci.

Nedostatky, které se v práci objevují, jsou spíše dílčího charakteru. Znak Tachova se objevuje již ve 14. století (nikoli v 15. – s. 10). Měl v podstatě dnešní podobu, ovšem ve štítu nebyl lev, ale levhart (lev hledící en face). Přílba se objevuje jako samostatná tachovská pečeť již v 16. století (nikoli v 19.) a má klenot znaku českého království (s. 11). Autor také neuvádí podobu znaku z konce 19. století, kdy byl znak z neznámých důvodů doplněn dvěma malými štítky, na kterých stál lev.

Jan Filip Husmann z Namedy nebyl v době zisku Tachova plukovníkem (s. 33), ale podplukovníkem (nejvyšší lejtnant, něm. *Oberstleutenant*). Není mi také zcela jasné, koho V. Mužík myslí „svobodným rytířem Mathesem Wernierem“ (s. 35). V úvahu připadá jen císařský důstojník Mathias (Matouš) Vernier de Rougemont, původem z lotrinské šlechtické rodiny. (Vernier zpočátku sloužil v armádě Karla Lotrinského, později přešel do císařských služeb, stal se c. k. komořím, dvorským válečným radou, polním podmaršálkem a majitelem pěšího a dragounského pluku. Později byl mimořádným vyslancem a ministrem na dvoře lotrinského vévody. 19. 5. 1636 byl spolu s bratrancem Petrem Antoniem, důstojníkem španělského vojska v Milánsku, povýšen do stavu svobodných pánů. Zemřel roku 1661. Roku 1636 získal jako úhradu za vydržování dvou pluků konfiskovaná trčkovská panství Lipnice a Světlá nad Sázavou).

Jan Antonín Losy přišel do Čech již před polovinou 40. let 17. století (s. 36), protože roku 1645 získal výnosný úřad jednoho ze dvou královských českých inspektorů nad vinným a pivním tákem a solným důchodem a stal se skutečným komorním radou. Roku 1647 získal český inkolát, 12. 7. 1647 mu byl potvrzen jeho rytířský stav pro české země a získal predikát „z Losimthallu“. Tachov také nepřešel na Windischgrätze dědictvím (s. 38), ale koupí. Vdova po posledním hraběti Losym Marie Ernestina roz. hraběnka Fuchsová z Bimbachu (+1781) právě z důvodů sporů mezi

dědici, které nastaly po smrti jejího manžela, postoupila své statky 12. 5. 1781 Josefu Mikulášovi z Windischgrätzu za částku 250 000 zl. a roční rentu ve výši 36 000 zl., ale záhy nato zemřela. Windischgrätzův soudní spor s ostatními nápadníky dědictví nebyl nekonečný (s. 38), alespoň s přihlédnutím k dnešním soudům, ale byl ukončen již roku 1784 ve prospěch Windischgrätze. Není také přesné tvrdit, že „již v sedmnácti letech povýšil císař Alfrede do stavu říšských knížat“ (s. 38). Šlo totiž o povýšení říšských panství Egloffs a Hegau, které roku 1804 Alfred na radu matky Marie Františky rozené princezny z Arenbergu zakoupil, na říšské knížectví Windischgrätz a císař František II. tímto krokem ocenil zásluhy Afredova otce Josefa Mikuláše a navíc svou roli nepochybně sehrálo i mimořádné postavení rodu Arenbergů v říši. Po smrti Alfrede III. roku 1927 „bylo tachovské panství rozděleno na čtyři díly“ (s. 40) proto, že on sám neměl mužské potomky. Část jmění tedy zdědily jeho tři dcery, ale většina statků připadla Windischgrätzům z uherské linie rodu.

Němci osídlené západní a severní části Čech, které se na podzim 1918 přihlásily k Německému Rakousku, se označovaly jako *Deutschböhmen*, nikoli *Deutscheböhmen*. Fašistickou ideologii nemohly šířit „na našem okrese zprvu obě nacionistické strany Deutsche Nationalpartei (DNP) a Nationalsozialistische Deutsche Arbeiter Partei – správně *Arbeiterpartei* – (NSDAP)“ (s. 44), protože DNP byla zakázána a rozpuštěna v roce 1933 a NSDAP nikdy stranou československého politického spektra nebyla, tou byla Deutsche Nationalsozialistische Arbeiterpartei (DNSAP), která také zanikla roku 1933. Většina členstva přešla do SDP.

K ostatním kapitolám práce nemám větší připomínky a přes výše uvedené nedostatky doporučuji práci hodnotit klasifikací výborně.

PhDr. Jan Županič, Ph.D.